

၂၁၁

နုလုံးသားနဲ့ကြည့်ပါ

GRAPHIC DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း(၁)

‘ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ ရာနှုန်းပြည့်အရေးပါတာပေါ့၊ အချစ်ရှိမှ ဘဝက အဓိပ္ပာယ်ရှိတာလေ၊ အသက် လက်ခံတယ်မို့လား’

နားစိုက်ထောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘဲ ကြားနေရသည့် နေရဲစကားတွေက နားထဲကို ကန့်လန့်ကြီး တိုးဝင်လာသည်။ ။ ဖတ်နေသည့် ဂျာနယ်ဆီမှ အကြည့်တွေခွာကာ နေရဲကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

ဖုန်းပြောနေသည့် နေရဲ မျက်နှာကြီးက သကာရည်တွေလောင်းထားသလို ပြုံးချိုနေသည်။ ။

‘ဟာ တကယ်ပြောတာ အသက်ရဲ့ ၊ အချစ် မရှိရင် အသက်ရှူရတာတောင် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး’

သေလိုက်ကွာ... ဒီလောက်အထိ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေကို လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပြောနေတာ မဟုတ်တော့ပါ။ ။ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ဖြစ်လာတာမို့ တံတိုင်း အခန်းအပြင်ကို သုတ်ခနဲ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

ဝရန်တာလေးမှာ ထိုင်ပြီး ဆက်မဖတ်ချင်တော့သည့်ဂျာနယ်ကို ဘေးမှာ ပဲ ပစ်ချထားလိုက်၏။

အခန်းထဲက နေရဲ စကားသံတွေ မကြားရတော့ပေမယ့် တံတိုင်း မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ထားမိဆဲ။

နေရဲ သူ့ချစ်သူကောင်မလေးနှင့် ဖုန်းစကားပြောနေတာ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပေမယ့် ကြားနေရတာတွေက နားကြားပြင်းကပ်ချင်စရာ ကောင်းနေသည်။ ။

အချစ်တဲ့ ။ ဘဝတစ်ခုနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပြောနေပုံက သူ ဘယ်လိုမှ လက်ခံ လို့ မရပါ။ နားထောင်နေရင်းနဲ့ ဒေါသတွေက ထွက်ချင်လာသည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုစကားသံတွေ မကြားနိုင်သော နေရာကိုပဲ သူ ရောက်ခဲ့သည်။ ။ အင်္ကျီအိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကို နှိုက်ယူမိ သည်။ ။ တစ်လိပ်ထုတ်ယူပြီး မီးညှိဖွာရှိုက်နေမိသည်။ ။

မူတ်ထုတ်လိုက်မိသော စီးကရက်ငွေ့တွေကြားမှာ ဒယ်ဒီမျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသည်။ ။ ပြီးတော့ ဒေါသဇင်နွယ်ရဲ့ ပုံရိပ်က မဖိတ်ခေါ်ဘဲ မြင်ယောင်လာပြန်တော့ အံ့ကိုတင်းခနဲ ကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ။

မမြင်မတွေ့ချင်သောသူနှင့် ဝေးချင်တာကြောင့် ဒယ်ဒီရင်ခွင်အရိပ်နဲ့ ဝေးရာမှာ သူ လာနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒယ်ဒီကိုတော့ သတိရမိတာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ။

ဒယ်ဒီဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းသောသားဟု သတ်မှတ်ထားသော သူ့ကိုကော ဒယ်ဒီ သတိရရဲ့ လား။ ဒေါသဇင်နွယ်နှင့် စိတ်ချမ်းသာပျော်မွေ့နေသည် လား။

အတွေးစတွေက ဝရန်တာကို ထွက်လာသော နေရဲကြောင့် ပြတ်တောက်ကုန်၏။

‘ငါက မင်း ဘယ်ထွက်သွားတာလဲလို့ ’

နေရဲပြောရင်း သူ့အနား လျှောက်လာကာ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ သူ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ စီးကရက်ကိုဘဲ တရှိုက်မက်မက် ဖွာရှိုက်တော့နေရဲ

နာခေါင်းရှုံ့ကာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘တံတိုင်း မင်း စီးကရက်တွေ မသောက်စမ်းပါနဲ့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ အကျိုးမရှိဘဲ ရောဂါပေးတဲ့ အဆိပ်ငွေ့တွေကွ’

‘လူဆိုတာ မကောင်းမှန်း အဓိပ္ပာယ်မရှိမှန်း သိရက်နဲ့ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ လုပ်နေကြတာပဲ နေရဲရာ မဆန်းပါဘူး’

‘မင်းက ဘာကိုပြောတာလဲ’

‘ငါက ဆေးလိပ်သောက်တယ်၊ မင်းမသောက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေတာပဲ’

‘ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ’

‘ရည်းစားတွေထားပြီး ပလီပလာ စကားတွေပြော အချိန်တွေ ကုန်အောင်လုပ်နေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလေကွာ၊ မင်း ဖုန်းပြောနေတာတွေ နားကြားပြင်းကပ်လို့ ထွက်လာတာကွ’

တံတိုင်း စကားကြောင့် နေရဲ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်သည်။ ။

‘မင်းကလည်း ကွာ ရည်းစားထားတာ ဘာဆန်းလို့လဲကွ အဟဲ မင်းဆေးလိပ်သောက်သလို ရောဂါမရပါဘူး’

‘တော်စမ်းပါကွာ အချစ်ကို ဘဝနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပေါက်တက်ကရတွေ ပြောနေတာ မင်းမို့ အရှက်မရှိဘူး’

‘ဟာ ဒါတော့ကွာ ကိုယ့်ချစ်သူ ကျေနပ်အောင်ပြောရတာပဲပေါ့ကွ မိန်းကလေးဆိုတာ အနုအရွနဲ့ ယုယုယယလေးမှ သဘောကျတာကွ’

နေရဲစကားကြောင့် တံတိုင်း မျက်နှာကိုမဲ့ပင်ရင်း လက်ထဲက စီးကရက်တို့ ကို တောက်ထုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေနဲ့ လိမ်ညာနေတာ အချစ်လား’

‘ဟာကွာ ဒါကတော့ မင်းစကား ကပ်ပြောတာပဲ’

‘အမှန်ပြောတာလေ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ကိစ္စတွေကို ငါကစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကြားနေရတာကိုလည်း နားထဲမှာ ကန့်လန့်ဖြစ်နေတယ်၊ လုံးဝကို မယုံကြည် မခံစားတတ်တာ’

တံတိုင်း မာမာတင်းတင်းနှင့် ယတိပြတ်ပြောနေတာကို နေရဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည် ။ အရယ်အပြုံးကင်းမဲ့ကာ တည်ကြည်လွန်းသော မျက်နှာသည် နုညက်ချောမောလွန်းသည် ။

မျက်ခုံးတန်းတန်းတွေက စိမ်းမြနက်မှောင်ကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မျက်ဝန်းတွေက စူးရှကြည်လင်သည် ။ ပေါ်လွင်သောနှာတံနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေက အပြုံးရိပ်တို့ မရှိတာတောင် မိန်းကလေးတိုင်း ငေးလောက်သည် ။

ဂုတ်မထောက်တထောက် ဆံပင်တွေကို ခလယ်ခွဲဆန်ဆန်ဖြီးသင်ထားတတ်သော တံတိုင်းခစတိုင်က ကျောင်းမှာ တော့ ကင်းတစ်ပါးပဲ ဖြစ်၏။

အပြစ်ဆိုရက်စရာမရှိအောင် ချောမောသော မျက်နှာ၊ ယောက်ျားပီသသော အရပ်အမောင်းနှင့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားက ဘာအဝတ်အစည်မျိုးဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းသည် ။

ပထမနှစ်ကတည်းက ငယ်ပေါင်းတွေလို တွဲလာသူမို့ တံတိုင်းခအကြောင်းကို နေရဲ အသိဆုံးဖြစ်သည် ။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ မိန်းကလေးတိုင်းရဲ့ ရင်ခုန်မင်းသားလေးတစ်ပါးအဖြစ် ရှိနေခဲ့ပေမယ့် တံတိုင်းခ ချစ်သူရည်းစား တစ်ယောက်မှ

မထားခဲ့တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။

‘တံတိုင်း မင်းကြိုက်တဲ့ မိန်းမ မတွေ့သေးဘူးလား’

နေရဲမေးတိုင်း အမြဲတည်နေသော တံတိုင်းခ မျက်နှာက ပိုလို့ တည်
တုံကြည်လင်သွားခဲ့ကာ

‘ဘယ်မိန်းမကိုမှ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး’

‘အဲဒီလို အပြောကြီးတဲ့ ကောင်က ခံရတတ်တယ်ကွ’

‘ဟေ့ကောင် မိန်းမဆိုတာ ငါ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်သလို
ခယပတ်သက်စရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ငါမချစ်
တတ်တာ’

အပြောကြီးသည် ဟု ထင်ခဲ့မိသော သူ နောက်ပိုင်းမှ သိခဲ့ရသည် က
တံတိုင်းခမှာ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်သော ခံစားချက်တွေရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်
၏။ မိထွေးဖြစ်သူအပေါ် နာကျည်းမုန်းတီးမှုနှင့် တံတိုင်းခ မိန်းမတွေ
ကို မုန်းနေခြင်းဟု ထင်သည် ။

‘မင်း ငါ့ကို ဘာပြောချင်လို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ နေရဲ’

သူ့အတွေးနှင့်သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတာကို တံတိုင်းခ တစ်မျိုးထင်
ကာ မေးလာတာမို့ နေရဲ ပခုံးတွန့်ပြီးရင်း

‘ဟင့်အင်း မင်းကိုဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး’

‘အေး ငါလည်း ဘာမှ မကြားချင်ဘူး နောက်တစ်ခါ မင်းကောင်မ
လေးတွေနဲ့ ဖုန်းဆက်ချင်ရင် အပြင်ထွက်ဆက်၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ငါ
အပြင်ထွက်နေပေးမယ်’

ပြောရင်း တံတိုင်းခ ဂျာနယ်ကိုကောက်ယူကာ အခန်းထဲဝင်ဖို့ ပြင်

တော့ နေရဲ လက်ကာတားရင်း

‘ခဏလေး တံတိုင်း ငါပြောစရာရှိလို့ ’

‘ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူးဆိုပြီး ဘာပြောဦးမှာ လဲ’

‘အဟဲ ဟိုကွာ ငါ့ကို ရေနည်းနည်းလောက်ချေးဦးကွာ’

‘တံတိုင်းခ မျက်မှောင်ကြီးကုပ် ကြည့်နေတော့ နေရဲ
မျက်နှာချိုသွေးပြီးပြရင်း

‘အိမ်က ငွေပို့ပေးရင် ငါပြန်ဆပ်မှာ ပါကွာ’

‘မင်းက ဘယ်လောက်ယူမှာ မို့လဲ’

‘နှစ်ပုလင်းလောက်’

‘နှစ်သောင်း ဟုတ်လား ဘာလုပ်မလို့ လဲ မင်းမှာ သုံးဖို့ ရှိသေးတာ
ငါသိပါတယ်’

‘ငါ့လ က်ထဲ မှာ ကျန်တာ တစ်သောင်းတောင်မရှိတော့ဘူးကွ၊
မနက်ဖြန် အသက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ ကွ၊ ပိုပိုမိုမိုလေး ထည့်သွားချင်လို့ ’

တံတိုင်းခ မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့ကာ မဲကျသွားခဲ့သည် ။

‘ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမကိစ္စအတွက် မင်းက အကုန်ခံနေတာလား၊
မပေးနိုင်ဘူးကွာ လုံးဝ မပေးဘူး’

‘ဟာကွာ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ငါ ပြန်ပေးမှာ ပါကွာ’

‘ဟေ့ကောင် ပြန်မပေးလည်း ရတယ်၊ ပိုက်ဆံအကြောင်း မဟုတ်ဘူး
၊ အရေးမပါတဲ့ ကိစ္စကြောင့် တမင်ထုတ်မပေးတာပဲ’

နေရဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းကိုကုတ်မိသည် ။ တံတိုင်းခကို အမှ

နံအတိုင်းပြောလိုက်မိတာ နောင်တရမိသည်။ ။

‘တံတိုင်း ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းဆီက ပိုက်ဆံချေးတာက လည်း အသက် အဲ သက်သက်ဦးကို အကြွေးဆပ်ချင်လို့ ပါ’

‘ဘာကွ အကြွေး၊ ဘာအကြွေးလဲ’

‘ဟိုကွာ ဟိုတစ်ခေါက်က သူ့ဆီက ငါ ပိုက်ဆံတစ်ပုလင်းခွဲချေးသုံး ထားလို့ အဲဒါ ပြန်ပေးချင်လို့ ပါ၊ သမီးရည်းစားဆိုပေမယ့် ငွေကြေးအရှုပ်အရှင်းကင်းချင်တယ်ကွာ၊ သူ့ကိုပြန်ဆပ်ချင်လို့ ပါကွာ နော် သူငယ်ချင်း’

ဒီတစ်ခါတော့ နေရဲ့ စကားကြောင့် တံတိုင်းခ တွေခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

‘မင်းကွာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ပိုက်ဆံချေး သုံးရတယ်လို့ သိက္ခာမရှိလိုက်တာ’

‘ငါလည်း အရေးပေါ်ဖြစ်သွားလို့ ပါကွာ၊ ဒီမနက်ဖြန် ပြန်ပေးမယ်လို့ ပေးထားတဲ့ ကတိ မပျက်ချင်လို့ ပါ’

နေရဲ့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောလိုက်တော့လည်း တံတိုင်းခ မနေနိုင်တော့ချေ။

‘မင်း တကယ် သူ့အကြွေးပြန်ဆပ်မှာ နော်’

‘တကယ်ပါကွာ မညာပါဘူး’

‘အေး ဒါဆို ညကျမှ ငါပေးမယ်၊ အခု ငါတစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်’

‘ဟာ ကျေးဇူးပါကွာ ကျေးဇူးပဲ’

တံတိုင်းခ သူ့ကို ရှုတည်တည်ကြည့်ကာ အခန်းထဲလှမ်းဝင်သွားခဲ့၏

။ နေရဲ ဝရန်တာလေးမှာ ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိသည်
။

တကယ်ဆို တံတိုင်းခ ငွေချေးအောင် ညာလိုက်ရတာဖြစ်သည် ။ မနက်ဖြန် ချစ်သူနှင့်လည်ပတ်ကြမည်။ ချစ်သူများ နေ့အကြို သက်သက်ဦးကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်သည် ။

ဒါကြောင့် တံတိုင်းဆီက ငွေချေးတာဆိုလျှင် တံတိုင်းခက ဘယ်လိုမှ ပေးမှာ မဟုတ်။

သူငယ်ချင်းတွေကို အမြဲ ကူညီပေးတတ်သော တံတိုင်းခရဲ့ စိတ်ရင်းစေတနာက ကောင်းပေမယ့် မိန်းမနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်တော့ ကိုယ်တိုင်လည်း ကင်းရှင်းသလို သူတို့ ကိုလည်း ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက်တတ်သူဖြစ်သည် ။

တစ်ခါ တစ်ခါမှာ တော့ တံတိုင်းခကို ချစ်သူတစ်ယောက်လောက် ရသွားစေချင်ပါသည် ။

တံတိုင်းခ ဆိုတဲ့ ကောင် ဒါမှ လည်း ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်မှာ ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက တံတိုင်းခ ကိုယ်တိုင်က ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့လည်း ခက်သည် ။

တံတိုင်းခရဲ့ နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည့် မိန်းမတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးတဲ့ လား။

အခန်း(၂)

ကြည်လင်နေသော စိတ်အာရုံတွေက ကန်ဘောင်ပေါ်ရောက်တော့မှ ညစ်ညူးသွားမိသည်။ ။

လေကောင်းလေသန့် ရှူရှိုက်ရင်း စိတ်အေးလက်အေး နားချင်သည့် စိတ်တို့ ကြောင့် ကန်ဘောင်ကို ရည်ရွယ်ပြီး လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ အခုတော့ အရိပ်မိုးထီးဝိုင်းတွေ အောက်က ခုံတန်းတွေမှာ စုံတွဲတွေက ကိုယ်စီရှိနေကြသည်။ ။

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ ဘယ်နေရာမှာ ဒီစုံတွဲတွေနှင့် လွတ်ကင်းတာ မရှိပါလား။

ပြာလဲ့နေသော အင်းလျားရေပြင်မှာ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေက အေးမြလန်းဆန်းနေတော့လည်း သူ ပြန်ဦးမလှည့်ချင်တော့ပါ။

ကန်ဘောင်အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရင်း တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချမ်းသာစွာ ထိုင်နိုင်မည့် နေရာလွတ်တစ်ခုကို ရှာဖွေကြည့်မိ၏။

ကံကောင်းချင်တော့ ခုံတန်းကလေးတစ်ခုက ပိုင်ရှင်မဲ့စွာရှိနေသည်။ ။ ထိုထိုင်ခုံလေးဆီကိုပဲ လျှောက်ခဲ့ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ။ ပခုံးမှာ လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်လေးကို ဖြုတ်ကာ ဘေးမှ တင်ထားလိုက်၏။

ထိုင်ခုံမှာ ကျောမှီထိုင်ရင်း မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ကန်ရေပြင်ဆီ

ကိုပဲ ပို့လွှတ်ထားမိ၏။ ဖျတ်ခနဲ အာရုံထဲမှာ သတိရလိုက်မိတာ နေရဲကို ပဲဖြစ်သည် ။

မနက်ကတည်းက သူပေးလိုက်သော ငွေနှစ်သောင်းယူကာ မင်း သားရှုံးလောက်အောင် ပြင်ဆင်ထွက်သွားခဲ့သည် ။

သူ့ကောင်မလေးကို အကြွေးဆပ်ရမည်တဲ့ ။ သူ လုံးဝမယုံကြည်ပေ မယ့် နေရဲမျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခယတောင်းပန်နေတော့လည်း မနေနိုင်ဘဲ ငွေထုတ်ပေးမိတာပဲ ဖြစ်၏။

ပထမနှစ်ကတည်းက အဆောင်မှာ အတူနေတာ ညီအစ်ကိုရင်းချာတွေလို ခင်မင်ခဲ့ကြတာမို့လည်း နေရဲကို သူ ခင်တွယ်သည် ။ အရာရာမှာ စိတ်တူကိုယ်တူ ရှိပေမယ့်လည်း နေရဲ ဆိုသည့်ကောင် ချစ်သူရည်းစားထားတာကိုတော့ သူ သဘောမကျပါ။

ပထမနှစ်တုန်းက တစ်ယောက်ထားပြီး ဒုတိယနှစ်ရောက်တော့ နောက်တစ်ယောက်။ ဒုတိယနှစ်ဝက်ကျော်လောက်မှာ ပဲ ထိုချစ်သူနှင့် ပြတ်စဲကာ လက်ရှိချစ်သူ သက်သက်ဦးနှင့် တွဲနေတာဖြစ်သည် ။

‘မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ နေရဲ၊ ရည်းစား မထားရရင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေသလား’

‘ဟာကွာ ငါ အဲဒီလောက် မရှုပ်မပွေပါဘူးကွာ၊ ပထမနတ်တစ်ယောက်နဲ့ ပြတ်မှ နောက်တစ်ယောက်ထားတာပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီရည်းစားဟောင်းတွေကလည်း ငါ စွန့်ပစ်တာမဟုတ်ဘဲ သူတို့ ဘာသာ လမ်းခွဲသွားတာလေ၊ ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ ငါ အတည်ပါ၊ သူကလည်း ငါ့ကို ချစ်တယ်’

‘တော်စမ်းကွာ အဲဒီချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ နားကြားပြင်းကပ်

တာ၊ မင်း ပထမဆုံးတွဲတဲ့ ဘယ်သူ အေးသီတာတုန်းကလည်း ဒီစကား ပဲကြားရတာ၊ ဆက်လိုက်ရတဲ့ ဖုန်း၊ ကန်တင်းနံ အင်းယားစောင်း မင်း တို့ မျက်နှာတွေ မမြင်ချင်အဆုံး၊ ပြီးတော့လည်း ဘာမှ ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ’

‘အသက်ကို ငါ တကယ်ချစ်တာပါကွာ’

‘တော်ကွာ တော် အသက်တွေ အတက်တွေ ငါ မကြားချင်ဘူး၊ မင်း ဘာသာ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ငါနဲ့ တော့ မိတ်ဆက်မပေးနဲ့ ၊ မပတ်သတ်ချင်ဘူးနော်၊ ငါ အပြတ်ပြောထားတယ်’

သူ့ဘက်က ယတိပြတ်ပြောတော့လည်း နေရဲခမြာ မိတ်တောင်မဆက်ပေးရဲရှာပါ။ ပထမတစ်ယောက်တုန်းကတော့ နေရဲ မျက်နှာကြောင့် သူ အသိအမှတ်ပြု မိတ်ဆက်ဖူးသည် ။

သူ့ဘက်က ပြတ်သားလွန်းနေတော့လည်း နေရဲ ဘာမှ မပြောရဲတော့ပါ။ သူတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အကြောင်း နေရဲနှုတ်က လုံးဝမပြောတော့ချေ။

အခုချိန်ထိလည်း နေရဲနှင့် သက်သက်ဦးတို့ ချစ်သက်တမ်းကရှည်ကြာနေဆဲရှိ၏။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မယုံကြည်သလို ဘာမှ လည်း ဝေဖန်ချက်မပေးခဲ့ပါ။

နေရဲကတော့ ဒယ်ဒီရဲ့ နောက်မိန်းမ ဒေါ်သဇင်နွယ်ကြောင့် သူ မိန်းမတွေကိုမုန်းနေတာဟု ထင်နေလိမ့်မည်။ တကယ်ဆို ထိုထင်မြင်ချက်က တစ်ဝက်လောက်ပဲ မှန်လိမ့်မည်။

တံတိုင်းခဆိုသော သူ လောကမှာ အမုန်းဆုံးသူက ဒေါ်သဇင်နွယ်ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်သဇင်နွယ်ကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ မိန်းမတွေကို မုန်း

တီးနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

သူ့စိတ်ကိုက ဘယ်မိန်းမကိုမှ အထင်ကြီးလို့ မရ ချစ်လို့ မရတာဖြစ် သည် ။

ပင့်သက်ရှိက်ရင်း အတွေးတွေကို အဝေးမောင်းထုတ်ပစ်မိပြန်၏။ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ နေချင်မိတာ အာရုံနောက်စေသည့် အတွေးတွေ ဝင်လာတာ မဟုတ်သေးပါ။

နံဘေးမှာ ချထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်ယူကာ အာရုံတွေ ပြောင်းအောင် စာဖတ်မည်တွေးရင်း ဇစ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။

‘ဟင်’

လက်နှိုက်ယူမိသော စာအုပ်က သူ့စာအုပ်မဟုတ်ပါဘဲ အချစ်ကဗျာ စာအုပ် ဖြစ်နေသည် ။ ချက်ခနဲ သိလိုက်မိတာ နေရဲ၏ စာအုပ်ဟု ။ အိတ်ထဲ နောက်တစ်ကြိမ်ငုံ့ကြည့်လိုက်တာနှင့် သဘောပေါက်မိ၏။

နေရဲအိတ်နှင့် သူ မှားပြီးလွယ်လာမိခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ တကယ်ဆို နေရဲ၏ အိတ်ကို သူ မှားယူလာခဲ့တာ အမှား။

သူ အညိုရောင်ဂျင်း ကျောပိုးအိတ်လေးဝယ်တော့ နေရဲကလည်း အရောင်တူ ဝယ်ချင်သည် ဆိုကာ လိုက်ဝယ်ခဲ့၏။

အရောင်တူမို့ သူ သတိထားပေမယ့် တစ်ခါနှစ်ခါတော့ မှားတတ်သ ည် ။ အခုပဲကြည့် နေရဲ အိတ်ကို သူမှားခဲ့ပြီ။

သူ့အိတ်ထဲမှာ ဒီလိုအချစ်ကဗျာ စာအုပ်ရှိစရာအကြောင်းမရှိပါ။ နန္ဒာသိန်းဇံ၏ ရသစာအုပ်ပဲရှိတာ ဖြစ်သည် ။

စိတ်ပျက်စွာ အိတ်ကို နံဘေးပြန်ချထားရင်း ပြာလဲ့နေသော

ကန်ရေပြင်ဆီကိုပဲ ငေးကြည့်နေလိုက်၏။ အေးမြသော လေပြည်ကို ရှူရှိုက်ရင်း မျက်ဝန်းတွေကို မှီ တံထားလိုက်သည် ။

တကယ့်ကို ငြိမ်းချမ်းအေးမြလိုက်တာ။ မျက်ဝန်းတွေ မှီ တံထားလျက်က လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသော လေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်မိခိုက်

‘ဟင်’

နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာတာက သင်းပျံ့သော ရေမွှေးရနံ့တစ်ခု ဖြစ်နေတာမို့ တံတိုင်းခ မျက်ဝန်းတွေကို ဖွင့်ကြည့်မိသည် ။

မြင်လိုက်ရတာ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်။ နုနုညက်ညက် မျက်နှာလေးက ပြုံးချိုလျက် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် ။ မဟော်ဂနီရောင် ဆံပင်တွေကြားက မျက်နှာလေးက ချောမောပါသည် ။

မျက်ခုံးလေးက သွယ်တန်းလျက် မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ ဝန်းခသော မျက်ဝန်းဝိုင်းစက်စက်လေးတွေထဲမှာ တောင် အပြုံးချိုချိုတွေ ထင်ဟပ်နေသည် ။ ဒါပေမဲ့ သေချာသည် က ဒီမိန်းကလေးကို သူ မရင်းနှီးမသိကျွမ်းပါ။

‘ကျွန်မကို ဒီမှာ ထိုင်ခွင့်ပြုပါနော်’

သူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားမိတာ အမှန်။ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ထိုင်ချင်ကာမှ အနှောင့်အယှက်ကတော့ ဝင်လာနေပြီ။

လက်တစ်လုံးလောက် ပခုံးချိတ်လက်ပြတ် ပန်းဆီရောင်အင်္ကျီအကျပ်လေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော အနက်ရောင်ခလုတ်ချည်လေးကလည်း ဖြူနုသော သူမအသားအရည်ကို ပေါ်လွင်စေ၏။

‘ဟို ထိုင်ခုံလွတ်တွေကလည်း မရှိသလောက် ဖြစ်နေလို့ ပါရှင်၊ ခဏလောက် ထိုင်ပါရစေနော်’

တကယ်ဆိုလျှင် မထိုင်နဲ့ ဗျာဟု ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ဒီနေရာ ဒီခုံ တန်းတွေက သူ ပိုင်ဆိုင်သောဘုံဌာန မဟုတ်တာမို့

‘ထိုင်ပါ ရတယ် ဒီခုံတန်းတွေက ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်တာမှ မဟုတ် တာ’

‘ကျေးဇူးပဲနော်’

ပြီးပြီးလေးဆိုကာ တစ်ဖက်က လွတ်နေသော ခုံတန်းလေးမှာ မိန်း ကလေး ဝင်ထိုင်သည်။ ။ ကြည်လင်နေသော စိတ်အာရုံတွေ ငြိမ်းချမ်းမှု မရှိတော့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ။

ကောင်မလေး ဝက်ဝံရုပ်ကျောပိုးအိတ်လေးထဲကို လက်နှိုက်ယူသ ည်။ ။ ပါလာသည် က နေကြာစေ့လှော်ထုပ်တစ်ထုပ်။

‘နေကြာစေ့ စားပါဦးလား’

သူ့ဆီ နေကြာစေ့လှော်ထုပ် ကမ်းပေးကာ လောကွတ်ယူငှာနေပေမ ယ့် ခေါင်းကို ခါရမ်းပြလိုက်မိ၏။ ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ မပတ်သက်ချ င်ကာမှ ဒီမိန်းကလေး အနားရောက်လာတာ သူ့စိတ်ကသိကအောက် ဖြ စ်နေမိသည်။ ။

နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောချင်တာမို့ အိတ်ထဲက နေရဲ၏ ကဗျာ စာအုပ်ကိုပဲယူကာ ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တော့ သူမဆီက နေကြာစေ့လှော်သံ တစ်ဖျောက်ဖျောက်က နှောင့်ယှက်နေပြန်သေးသ ည်။ ။

သူ စိတ်မပါ အာရုံမဝင်စားသော အချစ်ကဗျာတွေကလည်း သူ့စိတ် ကို ရှုပ်ထွေးစေတော့ ကဗျာစာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်မိ၏။

‘ဒီက ကဗျာတွေ ကြိုက်တယ်ထင်တယ်’

ကြားရပြန်ပြီ သူမဆီက စကားသံ။ သူ ဒီတစ်ခါတော့
မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကာ လှည့်ကြည့်မိ၏။ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြနေ
သော မျက်နှာလေးကြောင့် ဒေါသတွေကို သူ မျိုချသိမ်းဆည်းရင်း

‘မကြိုက်ပါဘူး ဖတ်စရာမရှိလို့ ဖတ်ကြည့်တာ၊ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ
တဲ့ အချစ်အကြောင်းတွေပဲ’

‘အဟင်း ရှင်က အချစ်ကဗျာတွေကို မကြိုက်လို့ ထင်တယ်’

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ တစ်ယောက်တည်း နေချင်ပါသည် ဆိုမှ မရွံ့
သာလိကာနှင့် လာတိုးနေသည် ။ အကောင်းဆုံးက သူ ဒီမှာ ဆက်မထိုင်
လျှင် ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မည် ထင်သည် ။

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ကျောပိုးအိတ်လေး ဆွဲယူကာ သူ ထရပ်လိုက်မိ
တော့

‘ဟင် သွားတော့မလို့ လား’

‘ခင်ဗျား တော်တော် စကားများ တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘာ
သာ တစ်ယောက်တည်းနေချင်တာ ခင်ဗျားကြောင့် ပျက်စီးသွားပြီ၊ ကဲ ခ
င်ဗျားဘာသာနေခဲ့ပါတော့’

စကားသံအဆုံးမှာ တံတိုင်းခ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။

သူမ ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မည် မသိပါ။

သူ့မှာ တော့ မကြည်လင်သော စိတ်တွေနှင့် ညနေခင်းလေးသည် မ
အေးချမ်းတော့တာ အမှန်ဖြစ်သည် ။

ကန်ဘောင်ကို ဘာခဲ့မိတာကိုက သူ့ရဲ့ အမှားပါပဲ။

အခန်း(၃)

‘ဒေါက် ဒေါက်’

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် စာကြည့်စားပွဲမှာ စာကျက်နေသည့် တံတိုင်းခ ခေါင်းမော့ကြည့်မိသည်။ ။

‘တံတိုင်း မင်းအိမ်က ဖုန်းလာနေတယ်’

စေ့ထားသော အခန်းတံခါးက ခေါင်းပြူပြီး ပြောလာသော နေရဲစ ကားကြောင့် တံတိုင်း မျက်မှောင်တွေ တွန့်ကျံသွားရင်း

‘ငါ အိပ်နေပြီလို့ ပြောလိုက်ကွာ’

‘ဟာ မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ငါက မင်းစာကျက်နေတယ်လို့ ပြော ထားတာ၊ မင်း အဖေဆက်တာ’

‘နေရဲ ငါပြောသလိုပဲ ပြောလိုက်ကွာ၊ ငါ ဘယ်သူနဲ့ မှ စကားမပြောချင်ဘူး’

သူ ပြောတော့လည်း နေရဲ ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ရှာဘဲ အခန်းတံခါးကို အသာပိတ်ကာ ထွက်သွားရှာသည်။ ။

သူ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း စာကြည့်စားပွဲက ထရပ်လိုက်မိ၏။ စာထဲကို အာရုံဝင်စားနေသော စိတ်လေးတွေ ချက်ချင်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ဖြစ်ကုန်ပြီ။

ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လက်တွေက လှမ်းယူလိုက်မိတာ စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကိုဖြစ်သည်။ ။

တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးရှိုက်ဖွာပစ်မိပြန်သည်။ ။ တကယ်ဆို ဆေးလိပ်ကို သူစွဲလမ်းစွာ သောက်တတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ စီးကရက် စသောက်တတ်ခဲ့တာ ဆယ်တန်း ပထမနှစ်ကျကတည်းက ဖြစ်သည်။ ။

သောက်ချင်သောဆန္ဒရှိလို့ လည်း မဟုတ်ဘဲ ဒယ်ဒီရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်သဇင်နွယ်ကို အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်နှင့် သောက်ပြရင်း သောက်တတ်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

အရက်၊ ဆေးလိပ်ကင်းသော ဒယ်ဒီက တားသည်။ ။ ဒေါ်သဇင်နွယ်ကလည်း ချော့မော့တားခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ နားမထောင်ဘဲ သူ တမင်ဆက်သောက်ပြခဲ့သည်။ ။

သူ အရွဲ့တိုက်နေမှန်းသိတော့ ဒယ်ဒီက မတားတော့ဘဲ မသိကျိုးကျွံနေခဲ့သည်။ ။ စီးကရက် စွဲသွားသော သူကတော့ ယခုချိန်အထိ ဆက်သောက်ဖြစ်နေဆဲ။

အခန်းထဲကို ဝင်လာသော နေရဲ မျက်နှာက သူ စီးကရက်သောက်နေတာ မြင်ကတည်းက မွဲသွားခဲ့သည်။ ။ ပြီးတော့ အခန်းထဲအထိ လျှောက်လာရင်း စာကြည့်စားပွဲက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်၏။

‘မင်းဒယ်ဒီက မင်းအတွက် စိုးရိမ်ပြီး ဖုန်းဆက်တာ’

နေရဲစကားကို အရေးမစိုက်သလို သူ စီးကရက်ကိုပဲ ဖွာရှိုက်နေလိုက်သည်။ ။ နေရဲကတော့ ဆက်ပြောနေဆဲ။

‘မင်း နေမကောင်းဘူးလို့ အိပ်မက်မက်လို့ တဲ့ ’

သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ။ ဒယ်

ဒီက သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပေးနေသေးသည် ပေါ့။ တကယ်ဆို သူလည်း ဒယ်ဒီကို သတိရမိတာပဲဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသဇင်နွယ်ရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်မတွေ့ချင်တာကြောင့် ရန်ကုန်မြို့တစ်မြို့တည်းနေတာတောင် သူမရောက်ခဲ့ပါ။

ဒယ်ဒီကတော့ တစ်လကို နှစ်ခါလောက် သူ့ဆီရောက်အောင် လာတတ်ပါသည် ။

‘တံတိုင်း မင်းအမေ အဲ မိထွေးကို မင်းသဘောမကျတာက သပ်သပ် တစ်ပိုင်းပေါ့ကွာ၊ မင်းဒယ်ဒီဆီကိုတော့ မင်းတစ်လတစ်ခါလောက် သွားသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်’

နေရဲ့ အမြဲတမ်း တိုက်တွန်းနေကျစကားကို သူ ကြားရပြန်သည် ။ နှုတ်က ခွန်းတုံ့မပြန်ဖြစ်ဘဲ သူ စီးကရက်ကိုပဲ ဖွာရှိုက်နေလိုက်၏။

‘မင်းတို့ မှာ ဒီသားအဖနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ချစ်ခင်ခင်တော့ ရှိသင့်တယ်’

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တစ်ချက်မဲ့ကျသွားရင်း စီးကရက်တို့ကို ခုတင်ဘေးက ပြာခွက်ထဲ ထိုးချေပစ်လိုက်သည် ။

‘မင်း ငါ့ကိုအကြံပေးနေတာ ငါသိတယ် နေရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘာမှ မသိပါဘူးကွာ၊ ငါ့မှာ က ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါပါ’

‘မင်းအကြောင်းက ဘာမို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

နေရဲ့ မေးလာတော့လည်း နှုတ်က မပြောချင်ပါ။ ရင်မှာ ဖြစ်တည်နေသော ခံစားချက်တွေကို မျှိုသိပ်ထားတတ်ခဲ့တာကြာပြီ။

‘နေရဲ့ မင်းဘာသာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေပါကွာ၊ ငါ့ခံစားချက်တွေကို မင်း ဘာကူညီနိုင်မှာ မို့လဲ’

‘ မဟုတ်ဘူး လေကွာ မင်းရင်ဖွင့်လိုက်တော့
သက်သာသွားအောင်ပါ’

တံတိုင်းခ မဲ့ခနဲ ပြုံးရင်း စားပွဲပေါ်က စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းယူတော့
နေရဲ ပခုံးတွန့် ခေါင်းခါသည်။ ။

‘မင်း အဲဒီစီးကရက်တွေပဲသောက်နေ အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်ပြီး သေ
လိမ့်မယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွာ ငြိမ်းချမ်းသွားတာပေါ့’

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောရင်း သူ စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်မိသည်။ ။ နေရဲ
စိတ်ပျက်သလို ထိုင်ခုံက ထရပ်၏။

‘ကဲ ပြောမရရင်လည်း မင်းထိုက်နဲ့ မင်းပဲကွာ’

နောက်ဆုံးတော့ နေရဲ သူ့အနားက အလျှော့ပေးထွက်သွားခဲ့သည်။ ။
သူကတော့ စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

အာရုံထဲမှာ တော့ ဒယ်ဒီရဲ့ ပုံရိပ်တို့ က တည်ရှိနေဆဲ။

မဝေးသော အတိတ်တစ်ခုမှာ တုန်းက ဒယ်ဒီနှင့်သူတို့ နှစ်ဦး ဘဝ
လေးသည် အေးချမ်းခြင်းတွေနှင့် ပြည်နှက်နေခဲ့သည်။ ။

ကုမ္ပဏီတာဝန်တွေနှင့် ဒယ်ဒီသည် အချိန်ပြည့် မအားနိုင်အောင် ရှိ
နေပေမယ့်လည်း သူ့ကိုတော့ ဂရုစိုက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ အိမ်ဖော်ဒေါ်ကြိုင်
နှင့် မစိမ်းတို့ နှစ်ယောက်က သူ့ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ မလစ်ဟင်းရအောင်
တာဝန်ယူပေးသည်။ ။

ခြံစောင့်ကြီး ဦးမော်နှင့်သူ့ကို ကျောင်းပို့ကြို တာဝန်ယူထားသော ဦး
စိုးကြီးကလည်း သူ့ကို ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ။

မာမိ မရှိတော့ပေမယ့် ဒယ်ဒီသည် သူ့အတွက် ဘာမှ လိုအပ်ချက်မရှိ ရအောင် ပြည့်စုံစေခဲ့သည်။ ။

ဒယ်ဒီ အလုပ်နားသည့်နေ့တွေမှာ လည်း သူ့အတွက် အချိန်ပေးကာ နွေးထွေးကြင်နာခဲ့သည်။ ။ ဒယ်ဒီနှင့်အတူ သွားချင်သည့်နေရာတွေကို လည်ပတ်ခဲ့ရတာ သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ပါ။

တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ ဒယ်ဒီသည် သူ့ကို ကစားကွင်း တွေ လိုက်ပို့ပေးတတ်သည်။ ။ စားချင်တာတွေ လိုက်ကျွေးမွေးတတ်ခဲ့၏။ ။ ဒယ်ဒီရဲ့ ယုယကြင်နာမှုတွေကို သူ ပြည့်စုံစွာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ သူ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝရောက်တော့ ထိုအခွင့်အ ရေးတွေကို အရင်လောက် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့တော့ပါ။

‘သားက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးလေကွာ၊ အခုပဲ ကိုးတန်းကျောင်း သားကြီးဖြစ်နေပြီ၊ စာကြိုးစားပါကွ ပြီးတော့ ဒယ်ဒီလည်း အလုပ်တွေရူ ပ်နေလို့ ပါ သားရယ်’

ဒယ်ဒီနှစ်သိမ့်ခဲ့သော စကားတွေကို သူ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ ပေးဆပ်မှုတွေ သူ့အပေါ်လျော့ကျသွားခဲ့ခြင်းက တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့်ဟု သူ နောက်မှ သိခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်သဇင်နွယ် ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက် အိမ်ကို ဒယ်ဒီနှင့် အတူ မကြာခဏ ပါလာတတ်ကတည်းက သံသယဝင်ခဲ့သည်။ ။ ဒယ်ဒီကတော့ သူနှင့်စီးပွားဖက်မိတ်ဆွေဟု ပြောခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်သဇင်နွယ် အိမ်ကို ဆယ်ကြိမ်လောက် ဝင်ထွက်ရောက်ရှိပြီးချိန် မှာ တော့ ဒယ်ဒီက လက်ထပ်တော့မည်ဟု သူ့ကိုပြောလာတော့သည်။ ။

‘သဇင်နွယ်နဲ့ ဒယ်ဒီတို့ လက်ထပ်တော့မယ် သား၊ သားအတွက်လ

ညည်း သူက မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ ပါ’

‘ဟင့်အင်း ဒီမိန်းမကြီးက သားမေမေမှ မဟုတ်ဘဲ ဒယ်ဒီ’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ သားရဲ့ ၊ မိခင်ရင်းမဟုတ်ပေမယ့် သားအတွက် မိခင်ကောင်းပါ။ သားကို သူက ချစ်ပါတယ်’

‘သားကတော့ မိထွေးကို အမေ မတော်နိုင်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ချစ်လည်း မချစ်နိုင်ဘူး’

သူ့ဘက်က ယတိပြတ် ငြင်းဆန်ခဲ့ပေမယ့် ဒယ်ဒီက ဒေါသဇင်နွယ်ကို လက်ထပ်ခဲ့သည် ။ အိမ်ပေါ်အထိ ဒေါသဇင်နွယ် ရောက်လာချိန်မှာတော့ သူ ဝမ်းနည်းနာကျင်မိသည် ။

သူ့ဆန္ဒတွေကို လျစ်လျူရှုပြီး ဒယ်ဒီ ပြုစုခဲ့ခြင်းအတွက် ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခဲ့ရ၏။

ဒေါသဇင်နွယ်ကို မြင်တိုင်း မာမိုကို သတိရဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် သူ ရင်နာရသည် ။ ဒယ်ဒီရင်ထဲက မာမိုကို အပြီးအပိုင် မေ့ပစ်လိုက်ခြင်းဆိုတာ သူ နားလည်လိုက်ပါသည် ။

အိမ်ပေါ်အထိ ရောက်လာသော ဒေါသဇင်နွယ်ကို သူ့ဘက်က ခါးသီးစွာပဲ ဆက်ဆံခဲ့သည် ။ ဒယ်ဒီကိုလည်း အရွဲ့တိုက်ကာ သူ ပေပေတေတေ နေခဲ့သည် ။

အကျိုးဆက်က ထိုနှစ်မှာ သူ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကျရှုံးခဲ့သည် ။

‘သား မင်း ဒီလောက်အထိ ပေတေနေမယ်လို့ ဒယ်ဒီ လုံးဝမထင်ဘူး၊ ကျန်တာကို ဒယ်ဒီ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်တာတော့ ဒယ်ဒီ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ လောကမှာ ပညာတတ်မှ လူရာဝင်မှာ ကွ၊ အတတ်ပညာ အသိပညာ ကြွယ်ဝမှ မင်းအနာဂတ်ကို မင်းတည့်တည့်မတ်

မတ် ရှင်သန်လျှောက်လှမ်းနိုင်မှာ ’

‘မထင်မှတ်ဘဲ သူ ဆယ်တန်းကျရုံးတော့ ဒယ်ဒီ သူ့ကို ကြပ်မတ်စွာ
ကိုင်တွယ်ခဲ့သည်။ ။

သူ့ပညာရေးအတွက် စာသင်ပိုင်းတစ်ခုမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား
ပို့ပေးခဲ့သည်။ ။ တစ်လမှ တစ်ရက်သာ အိမ်ပြန်ခွင့်ရသော ထိုအခြေအ
နေကို သူကလည်း ကျေနပ်သဘောကျခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်သဇင်နွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရသောနေရာမှာ ပဲ သူနေချင်သ
ည်။ ။

ထိုနှစ်က ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာနှင့် သူ အောင်မြင်ခဲ့သ
ည်။ ။

‘သားလေးက တော်လိုက်တာ၊ ဆေးအမှတ်မှီမှာ ပေါ့၊
ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနော်’

သူ့ကိုချီးကျူးစကားတွေနှင့် ဆိုနေသော ဒေါ်သဇင်နွယ် စကားသံ
တွေကို သူ မကြားယောင်ပြုခဲ့သည်။ ။ ဒယ်ဒီကိုလည်း သူ ရဲဝံ့စွာပဲ တော
င်းဆိုခဲ့၏။

‘ဒယ်ဒီ ကျွန်တော် ဆေးကျောင်းမတတ်ချင်ဘူး’

‘ဘာကွ ဘာကိစ္စမတတ်ချင်ရတာလဲ’

‘ကျွန်တော်မှ ဝါသနာမပါတာ၊ ဆေးကျောင်းတက်ပြီး စာတွေနဲ့ နပ
မ်းမလုံးချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ပဲ တက်မယ်’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ မင်း ကြိုးစားထားလို့ ဒီတွေ ထွက်ထားတာပဲ၊
ဆေးအမှတ်မှီနေရက်နဲ့ မတက်ဘူးဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူး’

‘ကျွန်တော် စီးပွားရေးဘွဲ့ပဲ လိုချင်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ဘွဲ့ရပြီးရင်လည်း ဒယ်ဒီရဲ့ အလုပ်တွေကို ဦးဆောင်လုပ်မယ်’

သူ့ရည်ရွယ်ချက်က အချိန်တန်လျှင် ဒယ်ဒီရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို လွှဲယူပြီး ဦးဆောင်နိုင်ဖို့ ပဲဖြစ်သည်။ ဒယ်ဒီ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မိထွေးတော်က လက်ဝါးကြီးအုပ်သွားမှာ မခံနိုင်ပါ။

‘ကဲပါ ကိုဆက်ရယ် သားဆန္ဒရှိတာကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါ’

‘ကောင်းပြီ သား၊ သားဆန္ဒကို ဒယ်ဒီ ခွင့်ပြုရမှာ ပေါ့’

ဒယ်ဒီက ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ သူကလည်း အဆောင်မှာ ကျောင်းတက်ခွင့်ကို ထပ်တောင်းဆိုသည်။ ဒယ်ဒီကို မခွဲချင်ပေမယ့် နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရမည့် မျက်နှာတစ်ခုကို သူ မမြင်ချင်ပါ။

‘မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် သား၊ အိမ်ကပဲ ကျောင်းတတ်တာလည်း အဆင်ပြေတာပဲကွာ’

‘တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို ကျွန်တော် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြတ်သန်းချင်တယ် ဒယ်ဒီ’

သူနှင့်ဒယ်ဒီဇနီးဒေါ်သဇင်နွယ်ကြားမှာ အမြင်မကြည်လင်မှုတွေရှိနေတာကို ဒယ်ဒီ သိထားသည်။ ဒယ်ဒီ ဘယ်လောက်ပဲ ညှိနှိုင်း ညှိနှိုင်းနှစ်ဦးကြားမှာ ပြေလည်မှုတွေ ရှိမလာတာ ဒယ်ဒီ သိနေပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဆန္ဒကို ဒယ်ဒီ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ပထမနှစ်ဝက်လောက်ပဲ သူ အဆောင်မှာ နေခဲ့ရသည်။

ဒယ်ဒီက သူ့အတွက် အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်မှုပေးလာခဲ့၏။

‘သား အဆောင်မှာ ထက်စာရင် ပိုပြီး သားအတွက်အဆင်ပြေလွတ်

လပ်မယ့် အစီအစဉ်ကို ဒယ်ဒီ စီစဉ်ပေးထားတယ်’

ဒယ်ဒီက သူ့အတွက် နှစ်ထပ်တိုက်ပုလေးနှင့် ခြံလေးကို ဝယ်ယူပေးခဲ့၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒီရဲ့ အစီအစဉ်ကိုလည်း သူ လက်ခံခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီအနားမှာ ဒေါ်သဇင်နွယ် ရှိနေသမျှတော့ သူလည်း မနေချင်ခဲ့ပါ။

ဒယ်ဒီ ဝယ်ပေးသော ခြံလေးမှာ သူ နေဖြစ်တော့ အဆောင်မှာ အတူနေရင်း ခင်မင်နေသော နေရဲကိုလည်း ခေါ်ခဲ့သည်။

‘အဆောင်ထက်စာရင် အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ၊ ဟို ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပျံ့မလား မင်းမိဘတွေက’

‘ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ငါ ဒယ်ဒီကိုပြောပြီးပြီ၊ ဒယ်ဒီက ခွင့်ပြုတယ်’

‘အဆောင်ခ သက်သာတော့ ငါ့အတွက် အသုံးငွေတောင် ပိုထွက်သေးတာပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တံတိုင်းရာ’

‘အေး မင်းစားရေးသောက်ရေးအတွက်လည်း မပူနဲ့ ၊ ထမင်းချိုင့်ဆွဲစားမှာ’

‘ဟား ဒီလောက်အထိ အဆင်ပြေနေမှ တော့ ငါ ဘာငြင်းစရာလဲကွာ’

နေရဲက သူနှင့်အတူ လိုက်နေသည်။ ဒယ်ဒီက သူ့အတွက် ကားတစ်စီးပါ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

ခြံကိုလည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ လာရှင်းပေးမည့် မာလီရှိသည်။ အဝတ်အစား လျှော်ဖွပ် ဗာဟီရကိစ္စတွေအတွက်လည်း တစ်ပတ်တစ်ရက် ရှင်းလင်းပေးမည့်သူ လွှတ်ပေးသည်။

စနစ်တကျ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံသော အစီအမံတွေသည် ဒယ်ဒီရဲ့ အစီအမံတွေလား ဒေါသဇင်နွယ်ရဲ့ အစီအမံတွေလားတော့ သူမသိပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက်တော့ အဆင်ပြေ ပြည့်စုံနေခဲ့တာ အသေအချာပဲဖြစ်သည်။ ဒယ်ဒီရဲ့ အိမ်ကို သူ မရောက်ခဲ့ပေမယ့် ဒယ်ဒီကတော့ သူ့ဆီကို အမြဲရောက်တတ်၏။

သူ့ဘက်ကတော့ ဒေါသဇင်နွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တာကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ တစ်နေရာရာကို ရှောင်ထွက်သွားတတ်စမြဲ။

ကျောင်းပိတ်လျှင် တောင်ငူကို ပြန်သော နေရဲတို့ အိမ်မှာ ပဲ သူ နွေရာသီကို ကုန်ဆုံးတတ်ခဲ့သည်။

သူနှင့် ဒယ်ဒီကြားမှာ မပြတ်တောက်နိုင်သော သံယောဇဉ်တွေက ဒေါသဇင်နွယ် မရှိမှ ဘဲ နီးစပ်နိုင်မည်ထင်၏။

အခုချိန်မှာ တော့ ဒယ်ဒီရဲ့ မေတ္တာအရိပ်ကို သူ ဥပေက္ခာပြုထားခြင်းအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ ဒယ်ဒီဟု ပဲ အဝေးက တောင်းပန်ရတော့မည်။

တစ်နေ့မှာ သူ မျှော်လင့်နေသော အိမ်မက်လေးတစ်ခုကိုတော့ မက်ခွင့်ရချင်သေးသည်။

သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေကို ဒယ်ဒီ နားလည်နိုင်မည်လား။

အခန်း(၄)

‘ဟင် ဒီကျောပိုးအိတ်က မင်းအသစ်ဝယ်လိုက်တာလား တံတိုင်း’

သူ့အခန်းထဲက ကျောပိုးအိတ်အသစ်လေး လွယ်ကာ ထွက်ခဲ့တော့
နေရဲ အံ့ဩသလို ကြည့်ကာမေး၏။

‘အေး ဟုတ်တယ် မနေ့ကပဲ ဝယ်လိုက်တာ’

‘ဟာကွာ ငါတို့ အတူဝယ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်လေးက အသစ်ကြီး
ပဲရှိသေးတာကို’

‘အေး မင်းနဲ့ အရောင်တူနေလို့ တမင်ဝယ်လိုက်တာ နေရဲ၊ ဟိုတစ်
နေ့က ကျောပိုးအိတ်မှားတာမျိုး ထပ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ’

‘ဟာကွာ မှားလည်း ပြန်လဲလို့ ရတာကို’

‘လဲလို့ ရတာက နောက်မှ ၊ မင်းအိတ်ထဲ ပါလာတဲ့ ကဗျာစာအုပ်တွေ
ကို ငါ ဘယ်နေ့လွှင့်ပစ်မိမလဲမသိဘူး၊ ဒါကြောင့် တမင်အရောင်မတူ
တာကို ဝယ်လိုက်တာ’

နေရဲ ပခုံးတွန့်ကာ ဘာမှ မပြောတော့ပါ။ သူကတော့ ထိုအကြောင်း
ကို တွေးမိကာ မြင်ယောင်မိတာ ကန်ဘောင်မှာ ဆုံခဲ့သော ကောင်မ
လေးကိုပဲ ဖြစ်သည် ။

ရုပ်ကလေးချောမောသလောက် စကားများ လွန်းသည့် သာလိကာမ

လေးကတော့ သူ့ကို လူမှုရေးခေါင်းပါးသူဟု ထင်သွားလောက်၏။

‘ဟေ့ကောင် ဒီနေ့ မင်း ကျောင်းတတ်မှာ မဟုတ်လား’

သူ မေးတော့ ဂျယ်လိမ်းထားသည့် ဆံပင်ထောင်ထောင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရွရွလေး သပ်တင်နေသည့် နေရဲ ပြုံးဖိုးဖိုး လှည့်ကြည့်ရင်း

‘မနက်ပိုင်းတစ်ချိန်ပဲ တက်ဖြစ်မယ်၊ ပြီးရင် ကိစ္စတစ်ခု ချိန်းထားလို့ကွ’

ဘာကိစ္စလဲဟု မမေးကြည့်ဘဲ သူ သိသည် ။ နေရဲ သူ့ကောင်မလေးနှင့် ချိန်းထားတာပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည် ။

‘မင်း ကျောင်းပျက်ရက်တွေ များ နေပြီနော် နေရဲ၊ စာမေးပွဲနီးမှ ကယ်ပါယူပါ မလုပ်နဲ့ ’

‘အေးပါကွာ ညနေပိုင်းတော့ ပြန်တက်မှာ ပါ၊ အခုကိစ္စက အရေးကြီးလို့ ပါ’

‘တော်စမ်းပါ ကျောင်းသားအတွက် စာကလွဲပြီး ဘာက အရေးကြီးမှာ လဲ၊ ငါ မသိဘူးများ ထင်လို့ လား ကဲ သွားမယ်’

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီကို သူ လျှောက်ခဲ့တော့ နေရဲ နောက်ကပဲ တိတ်တဆိတ် လိုက်လာသည် ။

ဒယ်ဒီ ပေးထားသည့် ကားလေးရှိနေခြင်းက သူ့အတွက်တော့ အဆင်ပြေနေသည် ။ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် နေရဲနှင့်သူ့အတွက်တော့ လိုအပ်တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။

‘တံတိုင်း ပိုက်ဆာတယ်ကွာ၊ ကင်တင်းနီမှာ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်

ငါ့

‘မင်းကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဗိုက်ဆာရင် မနက်ကတည်းက စောစောထပြီး အိမ်မှာ စားလို့ ရတာပဲ’

‘ဟာကွာ

မင်းကလည်း ကော်ဖီနဲ့ ကိတ်တွေ ပေါင်မုန့်တွေပဲ မနက်တိုင်း စား နေရတော့ ငြီးငွေ့တာပေါ့’

‘အကြောင်းပြမနေနဲ့ မင်း အအိပ်မက်ချင် မက်တယ်ပြောစမ်းပါကွာ၊ ကဲ အတန်းချိန်က နီးနေပြီ မြန်မြန်စားပြီး သွားကြမယ်’

တံတိုင်းခ ပြောရင်း ကင်တင်းနီဘက်ကိုပဲ ကားကို ဦးတည်မောင်းနှင်လိုက်သည်။ ကင်တင်းနီရောက်တော့ နေရဲ ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီ မှာ သောက်သည်။

တံတိုင်းကတော့ ဘာမှ မစားဖြစ်တော့ပါ။ မနက်ကပဲ အိမ်မှာ ကိတ် နှင့်ကော်ဖီ စားသောက်ခဲ့ပြီးပြီ။

‘ဟယ် နေရဲ’

စူးခနဲ အသံနှင့်အတူ သူတို့ စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်လာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကြောင့် တံတိုင်းခ မျက်မှောင်ကြီးကုပ်သွားသည်။ နေရဲဆို သည့်ကောင်ကတော့ မျက်နှာကြီးပြီးချိုလို့။

‘ဟော ရွှေရည် မုန့်လာစားတာလား’

‘အေး စားပြီးပြီ ဟိုဝိုင်းမှာ ထိုင်နေတာ၊ နင်တို့ ဝင်လာတာ မြင်လိုက် ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား အေးဟ ဗိုက်ဆာလို့ ကင်တင်းနီထွက်လာတာ၊ နင် ဘာ

စားမလဲ ထိုင်လေ ရွှေရည်’

နေရဲ လောကွတ်တွေပိုနေတာကြည့်ရင်း တံတိုင်းခကတော့ အလိုမကျစွာ မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ထားဆဲရှိသည်။ ဒီကောင်နှင့် ကင်တင်းနံမှာ အတူမထိုင်ချင်တာ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

မထိုင်လိုက်နှင့် ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ရောက်လာတတ်သော မိန်းကလေးတွေက တစ်ယောက်မဟုတ် နှစ်ယောက်မကပါ။

‘မထိုင်တော့ဘူး နေရဲ ငါ ချိန်းထားတာလေးရှိလို့ ၊ သွားမယ်နော် အဟင်း တံတိုင်းခ ခွင့်ပြုပါဦး’

တမင် ဘာမှ မပြော မကြည့်ဘဲနေသည့် သူ့ကိုတောင် မဆီမဆိုင် နှုတ်ဆက်သွားသေးသည်။ တကယ်ဆို ထိုမိန်းကလေးကို သူမသိ မကျွမ်းဝင်တာ အမှန်။

‘ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ၊ ငါ သူ့ကိုမသိဘူး’

‘မင်းကမသိပေမယ့် သူက သိတာပေါ့ကွာ၊ အီကိုရဲ့ ကင်းပဲ၊ မသိတဲ့ မိန်းကလေး ရှိပါ့မလားကွ’

‘ဟေ့ကောင် နေရဲ၊ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ၊ မင်းနဲ့ အတူ မထိုင်ချင်တာ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ၊ မိန်းကလေးမြင်တိုင်း လော်ကွတ်ချော်နေတာတွေကိုပဲ ငါ မကြိုက်တာ’

‘ဟာကွာ မင်းကလည်း ဟိုကလာနှုတ်ဆက်နေတာကို အလိုက်အထိုက်တော့ ဆက်ဆံရမှာ ပေါ့၊ လူမှုရေးသဘောပေါ့ကွာ’

‘ဘာလူမှုရေးမှ လုပ်မနေနဲ့ ၊ မြန်မြန်စား မြန်မြန်လစ်မယ်’

‘အေးပါကွာ ခဏလေး’

နေရဲ ပြောပြီး ထမင်းကြော် ငုံ့စားနေတုန်းမှာ ပဲ သူတို့ စားပွဲဝိုင်းကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။ ။

‘နေရဲ တို့ ထိုင်မယ်နော်’

ခွင့်တောင်းသံက နောက်ကျနေခဲ့ကာ လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတွေမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ထိုင်ပြီးဖြစ်နေသည်။ ။ နေရဲ သူ့ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ မျက်နှာချိုသွေး ပြုံးပြသေး၏။

‘ဪ ချစ်စု နင်တို့ ကလပ်စ် လစ်လာကြတာလား’

‘အေးဟာ ဒီနေ့ စာသင်ချင်စိတ်မရှိလို့ အဟင်း နင်နဲ့ တံတိုင်းခကို တွေ့လို့ ဝင်လာတာ’

သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြနေသော ချစ်စုကိုတော့ သူ မျက်မှန်းတန်းမိပြီး သားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း တရင်းတနှီး မရှိခဲ့တာမို့ ပြန်ပြုံးပြဖို့ တောင် သူ အာရုံမရှိခဲ့ပါ။

‘နေရဲ နင့်လူက မာနကြီးလိုက်တာ အဟင်း တစ်ကျောင်းတည်းသား တွေပဲဟာ၊ ခင်မင်ချင်လို့ မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါဦး’

သူ့ကို ရှေ့မှာ ထားပြီး မျက်နှာပြောင်တိုက် မိတ်ဆက်ခိုင်းနေသည့် မိန်းကလေးတွေကိုတော့ တံတိုင်း စိတ်ပျက်နေပြီ။ နေရဲဆိုသည့် ကောင်ကလည်း အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတော့ အခက်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ တံတိုင်းက ဒီလိုပဲ အနေတည်တတ်လို့ ပါ၊ တံတိုင်း သူတို့ က ချစ်စုနဲ့ နဒီလှိုင်းတဲ့ ’

တံတိုင်း ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သလို ကျောပိုးအိတ်လေးကို ဆွဲယူပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ။

‘နေရဲ မင်းနေချင် နေခဲ့တော့ ငါတော့ အတန်းပျက်မခံနိုင်ဘူး သွားပြီ

,

‘ဟာ တံတိုင်း နေ နေပါဦး’

နေရဲ လှမ်းတားပေမယ့် တံတိုင်း တစ်ချက်လေးတောင် ပြန်ငဲ့မကြည့်တော့ပါ။ ရပ်ထားသော ပရာဒိုကားလေးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် လျှောက်သွားသည်။ ။

မျက်စိမျက်နှာပျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ချစ်စုနှင့်နဒီလှိုင်းကို နေရဲအား တုံ့အားနာကြည့်ကာ ဘာမှ မပြောနိုင်ခဲ့။

တံတိုင်းခကတော့ ပရာဒိုကားလေးကို မောင်းထွက်ကာ ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

‘အဲဒီလူနာမည်က ဘယ်သူလဲ နန်းရီ’

‘တံတိုင်းခတဲ့ ၊ ငါတို့ အီကိုကင်းလေ’

နန်းရီ အဖြေကို ပန်းသံစဉ် ခေါင်းလေးညိတ် အသိအမှတ်ပြုရင်း အဝေးရောက်သွားပြီဖြစ်သော ပရာဒိုကားလေးကို ငေးကြည့်နေမိဆဲ။

ကင်တင်းန်ကို ဒီနှစ်ယောက် ဝင်လာကတည်းက ပန်းသံစဉ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်အံ့ဩသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ကြိမ်မြင်မိရုံနှင့် မမှတ်မိစရာမရှိသော မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် သူ့အမည်က တံတို

င်းခတွဲ လား။

ချောမောတာကတော့ မင်းသားတစ်ပါးလိုပါပဲ။ မျက်ခုံး၊ မျက်ဝန်း၊ နှုတ်ခမ်း ဘာမှ အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါ။

နုဖတ်သန့်ရှင်းနေသော မျက်နှာနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် အေးစက်မာတင်းနေပုံကလည်း စွဲဆောင်မှုရှိသည် ။

ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာကတည်းက မျက်ဝန်းတွေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်လေး မကြည့်ပါ။ ဒါ တမင်ပဲ ထွင်ထားသော စတိုင်လားတော့မသိ ။

နန်းရီတို့ နှင့် ထိုင်နေသော ပန်းသံစဉ်ကိုလည်း သူ မြင်တွေ့မသွားပါ ။ တကယ်မြင်တွေ့လျှင်တောင် မမှတ်မိချင်ယောင်ဆောင်သွားမှာ သေချာသည် ။

‘သံစဉ် တို့ မေဂျာက ကင်းကို စိတ်ဝင်စားသွားတာလား၊ မလုပ်လိုက်နဲ့ ဟ တကယ့် မာနခဲနော်’

နန်းရီက သတိပေးသလို ပြောသည် ။ ပန်းသံစဉ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်ရုံ ပြုံးမိသည် ။

မာနခဲတဲ့ လား။ ဘာတွေ မာနထောင်လွှားနေတာလဲ ရှင်းသန့်ချောမောလွန်းသော ရုပ်ရည်ကြောင့်လား။ ပြည့်စုံချမ်းသာလွန်းတဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့်လား။

သူ့ကို ကန်ဘောင်မှာ တစ်ခါဆုံဖူးကတည်းက ပန်းသံစဉ် မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေခဲ့တာဖြစ်သည် ။

သူ ထိုင်နေသော ခုံတန်းလေးမှာ သံစဉ် ခွင့်တောင်းထိုင်ခဲ့ဖူးသည် ။ ကိုယ့်ဘက်က လူမှုရေးသဘောနှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောမိတာကို မတူ

သလို မတန်သလို ဆက်ဆံသွားခဲ့သည်။ ။

လူမှုရေးတရား ခေါင်းပါးစွာ ဆက်ဆံပြုမူသွားပုံက သိပ်ကိုဆိုးလွန်းပါသည်။ ။

‘နေပါဦး ရှင်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာတွေ မာနကြီးနေတာလဲ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ဘယ်လောက် မြင့်မားနေလို့လဲ’

‘ရှုပါကတော့ သံစဉ် အမြင်ပဲလေ၊ မိဘတွေကလည်း ပြည့်စုံချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ယောက်တည်းနေတာတဲ့ ၊ သူ့မိဘတွေက သူ့စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ပေးထားတာ၊ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အခုချိန်ထိလည်း ချစ်သူမရှိဘူး’

‘မချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားပေါ့’

သံစဉ် ယေဖန်ချက်ကြောင့် နန်းရီ သဘောကျသလိုရယ်သည်။ ။ ပြီးမှ သံစဉ်ကို ငေးငေးလေးကြည့်ရင်း

‘သံစဉ်နဲ့ တောင် တူနေမယ်ထင်တယ်’

‘ဘာကို တူရမှာလဲ၊ အဲဒီလူလောက် သံစဉ် မာနမကြီးဘူး၊ လူမှုရေးမခေါင်းပါးပါဘူး’

သံစဉ် မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ငြင်းဆန်တော့ နန်းရီ ပြုံးမိပြန်ပါသည်။ ။ အပြစ်ဆိုရက်စရာ မရှိအောင် ချောမောသော ပန်းသံစဉ် ဆိုတာလည်း နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်ရဲ့ ကွင်းတစ်ပါးပဲဖြစ်သည်။ ။

မိဘနှစ်ပါးက မိုးကုတ်က ကျောက်တွင်းသူဌေးတွေဖြစ်ကာ တစ်ဦးတည်းသောသမီး သံစဉ် အလိုကျ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ခွင့် ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အဒေါ်အပျိုကြီးနှင့်အတူ ပန်းသံစဉ်ကို ရန်ကုန်မှာ ခြံနှင့်တိုက်ဝယ် ပေးထားသည်။ ။ ပန်းသံစဉ်မိဘတွေကတော့ မန္တလေးမှာ နေကြသည်။ ။

‘နန်း အခုမှ တွေးကြည့်မိတာပါ။ သံစဉ်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေ။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်နေတယ်။ ပြီးတော့ တံတိုင်းခလိုပဲ သံစဉ်ကျောင်းမှာ သံစဉ်က အလှဘုရင်မ၊ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်ထိချစ်သူရည်းစားမရှိသေးဘူး၊ အဲဒါလည်း တူနေလို့ ’

‘တို့ ချစ်သူမရှိတာ စိတ်မဝင်စားလို့ မထားတာပါ။ ရှင်တို့ လူလို မာန ထောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ’

‘ဘယ်နှယ့် ရှင်တို့ လူရမှာ လဲ သံစဉ်ရဲ့ ၊ တံတိုင်းခနဲ့ တို့ က ဘာမှ မ ပတ်သက်ပါဘူးနော်’

‘တို့ ပြောတာ နန်းတို့ ကျောင်းက သူမို့ပါ’

‘ဟုတ်ပါပြီ ကွင်းနဲ့ ကင်းနဲ့ တူညီနေတာတွေက တိုက်ဆိုင်နေကြပြီ၊ မချစ်တတ်တဲ့ ကင်းနဲ့ ကွင်း ဆုံတွေ့ပေးချင်လိုက်တာ’

နန်းရီ စကားကို သံစဉ် ခေါင်းလေးခါ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ချပစ်ရင်း

‘ရှင်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ သံစဉ် ဆုံဖူးပြီးပြီ’

‘ဘယ်လို’

နန်းရီ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတော့ သံစဉ် ကန်ဘောင်မှာ ဆုံခဲ့သည့်အ ဖြစ်ကို ပြန်ပြောပြမိသည်။ ။ နန်းရီ ခေါင်းလေးညိတ် နားထောင်နေခဲ့၏။

‘အဲဒီကတည်းက ရှင်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ချဉ်သွားတာ သိလား၊ လူမှုရေးတ ရားခေါင်းပါးလွန်းတဲ့ သူပဲ’

‘အင်း ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ သံစဉ်တို့ နှစ်ယောက်ဇာတ်လမ်းက စိ

တံကူးယဉ်လို့ တောင် မရတော့ဘူးပေါ့’

‘တော်စမ်းပါ ဒီလိုယောက်ျားမျိုး ဝေးသေးတယ် ကဲ နန်းရီတို့ ပြန်
တော့မယ်၊ ရှင်လည်း သံစဉ်ဆီ လာလည်ဦးနော်’

‘အင်း လာလည်ပါ့မယ် သံစဉ်၊ တစ်ရက်ရက်တော့ ရောက်မှာ ပေါ့’

နန်းရီကို နှုတ်ဆက်ပြီး သံစဉ် ပြန်ခဲ့တော့ တံတိုင်းခဆိုသော
သူ့အကြောင်းတွေက အာရုံထဲ ကပ်ငြိပါလာသည်။ ။

မိန်းကလေးတွေ နှစ်သက်ငေးမောလောက်အောင် တံတိုင်းခဆိုသ
ည့်ယောက်ျား ချောမောတာကိုတော့ လက်ခံပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မာန်တ
က် ဂုဏ်မက်နေတတ်သော အေးစက်စက် မျက်နှာကိုတော့ လုံးဝ ကြည့်
လို့ မရပါ။

ကန်ဘောင်တုန်းက လုပ်သွားသည့် လုပ်ရပ်ကို မမေ့သေး။
